

Leszek Poleszak SCJ¹

Stadniki

O. Leon Jan Dehon – życie oddane Najświętszemu Sercu Jezusowemu i służbie człowiekowi

Słowa klucze: Leon Dehon, Serce Jezusa, miłość, wynagrodzenie, nauka społeczna Kościoła.

Streszczenie

W 2025 roku Zgromadzenie Księża Najświętszego Serca Jezusowego obchodzi setną rocznicę śmierci swego założyciela – o. Leona Jana Dehona. Duchowość o. Dehona jest skoncentrowana na propagowaniu kultu Bożego Serca, zwłaszcza w aspekcie wynagradzającym. Sednem tej duchowości jest odpowiedź miłością na doświadczoną miłość. Praktycznym tego wyrazem jest troska o zjednoczenie z Jezusem, a także zaangażowanie w szerzenie królestwa Najświętszego Serca Jezusowego w duszach i w społeczeństwie.

Wprowadzenie

Wraz z obchodzonym w 2025 roku w Kościele powszechnym Jubileuszem Wcielenia, Zgromadzenie Księża Najświętszego Serca Jezusowego obchodzi także jubileusz związany z obchodami stulecia śmierci swego założyciela – o. Leona Jana Dehona. Obchody te wyprzedzają niejako przypadającą na 2028 rok kolejną rocznicę – 150-lecie założenia Zgromadzenia. Jego istnienie wiąże się z inspiracją Ducha Świętego, którą o. Dehon otrzymał jako charyzmat założycielski nowego Instytutu. Jego cechą charakterystyczną, wyróżniającą go spośród istniejących wówczas rodzin zakonnych, jest duch miłości i wynagrodzenia, któ-

¹ Sercanin, doktor teologii, wykładowca Wyższego Seminarium Misyjnego Księża Sercanów w Stadnikach, członek Polskiego Stowarzyszenia Teologów Duchowości. W pracy naukowej zajmuje się teologią Najświętszego Serca Jezusowego oraz duchowością. ORCID: 0000-0001-5408-0809, www.lpoleszak.sercanie.pl/

ry przenika zarówno duchowość Instytutu, jak też różnorodne dzieła apostołskie podejmowane zgodnie z odczytywanym przez założyciela i jego duchowych synów duchem czasów.

Duch miłości i wynagrodzenia przejawia się zarówno w gorliwości w propagowaniu kultu Najświętszego Serca Pana Jezusa, jak również w szerzeniu królestwa Bożego Serca w życiu poszczególnych osób i społeczeństw. W apostołstwie wyraża się to m.in. w podejmowanej działalności duszpasterskiej, misyjnej i społecznej, ukierunkowanej zwłaszcza na pogłębienie więzi z Jezusem, ale wyczułonej także na aktualne problemy społeczne.

Odpowiedź na miłość Bożego Serca oraz gorliwość w pełnieniu Jego woli są cechami wyróżniającymi duchowość o. Dehona. Nie ustaje on zarówno w osobistym dążeniu do świętości, jak też w trosce, by jego Dzieło oraz ludzie znajdujący się pod jego duchową opieką, mogli wzrastać w nieustannym zjednoczeniu z Najświętszym Sercem Jezusa.

1. Odczytanie powołania i łaska początków

Leon Gustaw Dehon urodził się 14 marca 1843 roku w La Capelle w diecezji Soissons we Francji. Jego rodzice, Juliusz Aleksander Dehon (1814-1882) i Adelajda Stefania z domu Vandelet (1812-1883), postarali się o solidne i chrześcijańskie wykształcenie syna, jednak nie popierali jego wyboru drogi powołania kapłańskiego i zakonnego. Ojciec Dehona, Juliusz Aleksander, był człowiekiem dobrym, uczciwym i wykształconym, ale utracił swoją wiarę podczas studiów. Później stopniowo ją odzyskiwał. Matka była kobietą bardzo religijną, przykładnie wychowaną, wykształconą przez Siostry Najświętszego Serca Jezusowego Zofii Barat. W domu rodzinnym panowała atmosfera głębokiej wiary, wyrażająca się w dojrzałej religijności oraz ducha zdrowej pobożności i modlitwy. Ojciec Leona, zdając sobie sprawę z niezwykłych zdolności syna, pragnął, by zdobył on dyplom inżyniera, urzędnika państwowego lub też dyplomaty, w ostateczności zaś pozycję znacznego dostojnika kościelnego, a nie „zwykłego” księdza².

² Por. H. Dorresteyn, *Vita e personalità di Padre Dehon*, Bologna 1978, s. 19-32.

Pomimo sprzeciwu ojca, 25 października 1865 roku Dehon został przyjęty do Seminarium św. Klary w Rzymie i rozpoczął studia w Kolegium Rzymskim. Jego rozwój duchowy ukierunkowany był na naśladowanie cnót Najświętszego Serca Jezusowego, zwłaszcza posłuszeństwa Syna Bożego, zawierającego się w Jego „*Ecce venio – Oto idę*” oraz w zawołaniu duchowym: „Panie, co chcesz, abym czynił?”. Świecenia kapłańskie otrzymał 19 grudnia 1868 roku w Bazylice św. Jana na Lateranie. Jako neoprezbiter został powołany do grona sekretarzy-stenografów Soboru Watykańskiego I, dzięki czemu mógł z bliska poznać najistotniejsze problemy Kościoła powszechnego. Lata studiów zakończył ostatecznie uzyskując cztery doktoraty: z prawa świeckiego, filozofii, teologii oraz z prawa kanonicznego.

Biskup Soissons skierował go następnie do pracy w Saint Quentin, gdzie intensywnie zaangażował się w duszpasterstwo. Obserwując panującą agresywną laicyzację, wyzysk robotników, groźbę bezrobocia oraz nastroje rewolucyjne, zainteresował się problemami społecznymi. Założył Patronat św. Józefa z myślą o wychowaniu młodzieży, Kółko Robotnicze, Konferencję Społeczną. Organizował zebrania pracodawców, zaczął wydawać dziennik oraz powołał do życia Kolegium św. Jana – rodzaj szkoły średniej dla młodzieży pracującej. Do swojej szerokiej działalności społecznej starał się angażować katolików świeckich, powierzając im odpowiedzialność za prowadzone dzieła.

Pomimo szeroko zakrojonej pracy duszpasterskiej, o. Dehon pogłębia swoje powołanie kapłańskie, które w jego przypadku rozwija się równolegle z powołaniem do życia zakonnego. Wprawdzie kapłaństwo stawia zawsze na pierwszym miejscu, jednak w życiu zakonnym widzi środek do rozwoju życia duchowego, doceniając jego walory profetyczne. Pod koniec swojego życia wspomina w jednym z listów okólnych do Zgromadzenia: „Od mojej młodości miałem powołanie zakonne. Stanowiło ono podsumowanie wszystkich moich rekolekcji, lecz nigdy nie wiedziałem, jaki Instytut byłby odpowiedni. Szukałem i czekałem. Pociągało mnie Najświętsze Serce i wynagrodzenie”³. Podejmowane próby znale-

³ L. Dehon, *Wspomnienia 1843-1877-1912. Testament duchowy*, tł. E. Ziemann, Kraków 2020, s. 11.

zienia odpowiedniej rodziny zakonnej nie przynoszą jednak rezultatu. Wciąż przeżywa wewnętrzny niepokój, pragnienie modlitwy i rozwoju życia wewnętrznego, co stoi w sprzeczności z jego obowiązkami wynikającymi z zaangażowania się w pracę parafialną w Saint Quentin⁴.

W 1878 roku zakłada nowe zgromadzenie zakonne oparte na pobożności i kulcie Najświętszego Serca Jezusowego. Jego celem jest praktyka ducha miłości i wynagrodzenia Bożemu Sercu oraz kult Eucharystii, w którym dostrzega źródło Jego miłości. Wydarzeniem przełomowym, które skłoniło go do tej decyzji, poprzedzonej kilkoma latami poszukiwań i rozterek duchowych, obok „rekolekcji wybrania”, które odprawia w dniach 21-27 marca 1876 roku, jest podróż do Rzymu wraz z bp. Odonem Thibaudierem, udającym się tam z wizytą *ad limina*. Punktem kulminacyjnym tej podróży jest dla założyciela nawiedzenie sanktuarium Zwiastowania i Wcielenia w Loreto, 14 lutego 1877 roku. W domku loretańskim doświadcza silnego przekonania, że powinien powołać do życia nową rodzinę zakonną, by realizować swoje pragnienie całkowitego oddania się Chrystusowi. Później, w swoich notatkach stwierdza, że w tym sanktuarium narodziło się Zgromadzenie⁵. Po uzyskaniu zgody od bpa Thibaudiera tworzy Kolegium św. Jana Apostoła, przy którym powstaje zgromadzenie kleryckie o charakterze kontemplacyjno-apostolskim. W dniu 28 czerwca 1878 roku, w uroczystość Najświętszego Serca Jezusowego, składa pierwszą profesję. Tę datę uznaje później za dzień narodzin Zgromadzenia, które lubi nazywać Dziełem Najświętszego Serca⁶.

⁴ Por. G. Manzoni, *Leon Dehon człowiek o wielkim sercu*, tł. A. Włoch, Kraków 1991, s. 71-84.

⁵ Por. L. Dehon, *Notes sur l'histoire de ma vie. Cahier 12*, 1, www.dehondocsoriginals.org/publicati/JRN/NHV/JRN-NHV-0001-0012-0052712 (odczyt 18.01.2025). Por. także: G. Girardi, *L'incarnazione nella spiritualità dehoniana. Rievocando „l'esperienza spirituale” di p. Dehon, a Loreto, nel 1877 e 1894*, „Dehoniana” (wyd. włoskie) 1 (2002), s. 79-89.

⁶ Por. Congregatio de Causis Sanctorum, *Canonizationis Servi Dei Leonis Ioannis a S. Corde Iesu Dehon Sacerdotis Fundatoris Congregationis Sacerdotum a S. Corde Iesu (1843-1925). Positio super fama sanctitatis et super virtutibus*, t. 1, *Biographia*, Roma 1990, s. 75

Pierwotna nazwa zgromadzenia: Oblaci Najświętszego Serca Jezusowego podkreślała duchowość ofiary, czego wyrazem jest również jego prywatny ślub żertwy. Z gorliwością poświęca się szerzeniu kultu Serca Jezusowego. Nie ogranicza się w tym względzie jedynie do praktyk zewnętrznych. Pragnie, by całe jego życie, ale również życie społeczne było przesiąknięte miłością Bożego Serca. W tym celu członkowie Zgromadzenia prowadzą wszechstronną działalność duszpasterską, misyjną, wychowawczą i naukową, opiekują się chorymi, głoszą rekolekcje i misje intronizacyjne. Cechą wspólną ich zaangażowania duszpasterskiego i życia duchowego jest wynikający z charyzmatu założyciela duch miłości i wynagrodzenia Najświętszemu Sercu Jezusowemu.

2. Sława świętości

Ojciec Leon Jan Dehon zmarł 12 sierpnia 1925 roku w Brukseli, w Belgii. Był bardzo szanowanym i cenionym kapłanem. Pomimo wielu trudności, jakich doświadczał zarówno w pracy duszpasterskiej, jak też w działalności założonego przez siebie Zgromadzenia, potrafił pielęgnować w sobie szereg cnót właściwych powołaniu kapłańskiemu i zakonnemu, które zespałała miłość do Najświętszego Serca Jezusowego oraz gorliwość w szerzeniu Jego królestwa w duszach i społeczeństwie.

Proces beatyfikacyjny rozpoczęto 14 marca 1952 roku. Heroiczność jego cnót została potwierdzona dekretem z dnia 8 kwietnia 1997 roku. Po zatwierdzeniu cudu przypisanego wstawiennictwu o. Dehona, Kongregacja Spraw Kanonizacyjnych 19 kwietnia 2004 roku wyznaczyła datę beatyfikacji na dzień 24 kwietnia 2005 roku. Do beatyfikacji jednak nie doszło, ze względu na śmierć papieża Jana Pawła II, która nastąpiła 2 kwietnia 2005 roku. Niedługo potem, ze względu na wysunięte zarzuty o domniemany antysemityzm, Benedykt XVI zlecił ponowne zbadanie wszystkich pism czcigodnego sługi Bożego, a beatyfikację odłożył w czasie. Komisja powołana w celu zbadania sprawy zakończyła pracę wykazując niesłuszność oskarżeń. Obecnie sprawa należy bezpośrednio do Sekretariatu Stanu, ponieważ proces w Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych został zakończony.

3. Duchowość czcigodnego sługi Bożego o. Dehona

Źródeł duchowości o. Leona Dehona należy szukać w naturalnej pobożności, którą zaszczerpiła mu matka. Jej przejawy towarzyszą mu w zasadzie przez całe dojrzałe życie. Pobożność tę cechuje prostota chrześcijaństwa, spontaniczność modlitwy, gorliwość, pobożność wobec relikwii, synowskie nabożeństwo do Maryi. Często bierze udział w pielgrzymkach do różnych sanktuariów. Tym jednak, co stanowi trzon jego życia duchowego i cechę wyróżniającą jego duchowości jest nabożeństwo do Najświętszego Serca Jezusowego. W swoich notatkach z lat 1865-1866 zapisuje: „Nasz Pan dość szybko sam zapanował nad moją duszą. Złożył w niej dyspozycje, które miały być cechą dominującą mego życia, pomimo tysiąca mych braków: nabożeństwo do swego Najświętszego Serca, pokorę, zgadzanie się z Jego wolą, zjednoczenie z Nim, życie miłości. To wszystko miało być moim ideałem i moim życiem na zawsze. Chrystus okazał mi tę miłość, bez wytchnienia mnie do niej doprowadzał i w ten sposób przygotowywał do misji, jaką mi wyznaczał dla dzieła swego Serca”⁷.

Od samego początku realizacji powołania kapłańskiego i zakonnego, jego życie wewnętrzne kształtuje się w nurcie École Française, która wywarła ogromny wpływ nie tylko na duchowość XIX-wiecznej Francji, ale również na ówczesną Europę. Dzięki studiom teologicznym, które odbywa w Seminarium Francuskim w Rzymie, oraz wykładom, na które uczęszcza do Kolegium Rzymskiego, zapoznaje się z myślą Pierre de Bérulle’a, której idea przewodnią jest zjednoczenie z Jezusem Chrystusem. W centrum życia chrześcijańskiego, według tej szkoły, znajduje się tajemnica wcielenia i osoba Jezusa Chrystusa⁸.

Tym, co prowadzi o. Dehona do większej jedności ze Zbawicielem jest doświadczenie miłości Jezusa Chrystusa. Pogłębia się ono wraz z jego rozwojem duchowym. Po rozpoczęciu dzia-

⁷ L. Dehon, *Notes sur l'Histoire de ma vie. Cahier 4*, 213, www.dehondocoriginals.org/publicati/JRN/NHV/JRN-NHV-0001-0004-0052704?ch=213 (odczyt 06.01.2025).

⁸ Por. E. Ziemann, *Być kapłanem Serca Jezusowego. Duchowość kapłańska o. Leona Jana Dehona (1843-1925)*, Kraków 2006, s. 83-155.

łałości duszpasterskiej, której oddaje się bezgranicznie, coraz boleśniej odczuwa w swoim sercu zło grzechu i niesprawiedliwości, których doświadcza obserwując swe środowisko pracy. Wzrasta w nim idea wynagrodzenia za to zło poprzez zjednoczenie z Jezusem w Jego ofierze dla ludzi. Zjednoczenie to rozumie jednak w sposób charakterystyczny dla siebie. Jest przynagłony do działania wypełnionego modlitwą, cierpieniem, pracą apostołską i społeczną⁹.

Instytut założony przez o. Dehona ma oddawać uwielbienie i miłość Bożemu Sercu w duchu miłości i wynagrodzenia oraz pracować dla królestwa Serca Jezusowego, królestwa sprawiedliwości i miłości chrześcijańskiej. Aspekt wynagradzający winien być realizowany nie tylko przez adorację eucharystyczną, ale ma być również przedłużany w posłudze dla potrzebujących, nauczaniu szkolnym, duszpasterstwie robotników i trosce o rozwój miłości chrześcijańskiej wiernych.

Cechą wyróżniającą duchowość o. Dehona jest silny wymiar chrystocentryczny. Zarówno w swej bogatej działalności pisarskiej (zwłaszcza w dziełach duchowych), a także w całej twórczości pisarskiej oraz działalności kapłańskiej i społecznej możemy dostrzec stałe odniesienie do osoby Jezusa Chrystusa oraz mocne oparcie na fundamencie Pisma Świętego. Syn Boży jest dla niego przede wszystkim objawieniem miłości Ojca. W Sercu Jezusa o. Dehon dostrzega miłosny plan Stwórcy, którego celem jest zbawienie każdego człowieka¹⁰.

Tym, co w szczególnie sposób podkreśla jego zogniskowanie na miłości Boga do człowieka, jest duchowość Najświętszego Serca Jezusowego. Warto tutaj przytoczyć choćby fragment z jednego z jego rozważań na temat przebicia boku Jezusa. Moment otwarcia Serca Jezusowego jest dla niego największą z tajemnic, jest „tajemnicą Miłości”, w której ukazuje się miłość Syna do

⁹ Por. L. Poleszak, *Główne rysy duchowości Zgromadzenia Księży Najświętszego Serca Jezusowego w zamyśle Założyciela – o. Leona Jana Dehona*, w: J. Węlna (red.), *Droga rad ewangelicznych. Program formacji ciągłej na 2011 rok*, Kraków 2011, s. 116-117.

¹⁰ Por. L. Poleszak, *Serce Zbawiciela. Kult Najświętszego Serca Jezusowego w Zgromadzeniu Księży Najświętszego Serca Jezusowego (1878-2009)*, Kraków 2010, s. 25-65.

Ojca. W tym misterium człowiek doświadcza w pełni tego, czym jest miłość, która stała się sprawcą jego zbawienia i odkupienia. W swoich rozważaniach *De la vie d'amour envers le Sacré-Coeur de Jésus* wkłada w usta Jezusa następujące słowa: „Powinniście usiłować wnikać w głębiej tej przepaści miłości i pobudzić się do miłości mojego Serca, widząc jak bardzo was ukochało. (...) Moja męka całą swą wartość czerpie nie tyle z moich cierpień zewnętrznych, co z mojego Serca, z miłości, która była natchnieniem mojej ofiary. (...) Pragnąłem przez otwarcie mojego boku zdradzić wam sekret mojej męki i ujawnić jej źródło. To moja miłość do was, to moje Serce zaprowadziło Mnie na Kalwarię. Nie odmawiajcie Mi waszej miłości!”¹¹.

W *Couronnes d'amour* o. Dehon idzie dalej w swoich rozważaniach o Sercu Jezusa i nazywa je „ołtarzem miłości”, miejscem najświętszym świątyni Boga, którą jest Jezus Chrystus. Misterium przebicia boku, jego zdaniem, przewyższa wszystkie inne misteria, ponieważ wszystkie je w sobie zawiera¹².

Dla o. Dehona „Serce Jezusa” stanowi zawsze odniesienie do osoby Zbawiciela i do miłości Boga, której najpełniejszy wzór człowiek odnajduje w Trójcy Przenajświętszej. Najlepszym tego przykładem jest dla niego fakt wcielenia, który stanowi owoc miłosnego dialogu pomiędzy Ojcem i Synem. Skutkiem tego dialogu jest dobrowolna postawa Syna Bożego, która zostaje wyrażona w słowach: „*Ecce venio* – Oto idę”. Słowa te zostają przejęte w duchowej tradycji założonego przez niego zgromadzenia i obejmują w swej treści całą miłość Boga objawioną w Synu, gotowość daru z siebie, początek dzieła odkupienia oraz wzór postawy oblacyjnej. Wartość takiej postawy tkwi w dyspozycyjności wobec Stwórcy, a jej doskonałym wzorem jest przykład Jezusa, który dobrowolnie ofiaruje siebie z miłości dla człowieka. Dla o. Dehona prawdziwy kult Serca Jezusowego nie polega na dodatkowych ofiarach, ale na oddaniu Ojcu. Oddanie to – wzorem Syna Bożego – przybiera także formę zastępczości, jaka zawiera się w miłości, w uwielbieniu,

¹¹ Por. L. Dehon, *Koronki do Najświętszego Serca Jezusowego*, t.1. Wcielenie, tł. J. Stoszko, Kraków 2018, s. 87-88.

¹² Por. L. Dehon, *Niepojęta miłość*, tł. J. Stoszko, Warszawa 1995, s. 224-225.

miłości czystej, wyniszczeniu, wynagrodzeniu wraz z Eucharystycznym Sercem Jezusa¹³.

Inną cechą duchowości czcigodnego sługi Bożego jest miłość do Kościoła, mistycznego Ciała Chrystusa. Wyraża się ona zarówno w gorliwości apostołskiej i misyjnej, jak też trosce o jedność z widzialną głową Kościoła – papieżem. Jego szacunek do następców św. Piotra przejawia się w posłuszeństwie, jakie okazuje wobec postanowień Stolicy Świętej, ale także w aktywnym zaangażowaniu w propagowanie nauczania papieskiego, zwłaszcza nauczania tworzącej się wraz z encykliką *Rerum novarum* Leona XIII¹⁴ katolickiej nauki społecznej¹⁵. Dostrzegając problemy społeczne oraz głębokie zamieszanie w dziedzinie życia intelektualnego i moralnego społeczeństwa, o. Dehon odnajduje tego przyczynę w odrzuceniu Chrystusa i Kościoła. Brak jedności z Chrystusem powoduje według niego utratę możliwości dotarcia do pełnego pojęcia sprawiedliwości i miłości. By to przezwyciężyć, konieczne jest ponowne wejście na drogę rozwoju, którego celem jest osiągnięcie znamion Królestwa Serca Jezusowego. W swym nauczaniu w tym względzie inspirował się encykliką Leona XIII *Exeunte iam anno*¹⁶, w której to królestwo zostaje ukazane nie tylko w wymiarze życia religijnego czy ascetyczno-pobożnościowego, ale łączy się ściśle z życiem społecznym.

O. Dehon podejmuje wiele konkretnych działań dla promowania społecznego wymiaru kultu Serca Jezusowego: poświęca czas na głoszenie konferencji społecznych i przygotowanie kongresów, które propagują katolicką naukę społeczną, otacza opieką duszpasterską robotników i ubogich, rozwija dzieła wychowawcze i wspiera wszystkie formy działalności, które mają na

¹³ Por. L. Poleszak, *Wymiar obłacyjny duchowości Zgromadzenia Księżąt Najświętszego Serca Jezusowego według aktualnej Reguły życia*, „Symposium” 2(43) (2022), s. 125-144.

¹⁴ Por. Leon XIII, Encyklika *Rerum novarum*, Rzym 1891.

¹⁵ Opracowany przez o. Dehona *Chrześcijański podręcznik społeczny* jest pierwszym podręcznikiem katolickiej nauki społecznej. Por. L. Dehon, *Manuel social chrétien*, Paris 1895, www.dehondocoriginals.org/publicati/OSC/OSC-MSO-0002-0001-8030201 (odczyt 11.01.2025).

¹⁶ Por. Leon XIII, Encyklika *Exeunte iam anno* o świętym kształtowaniu życia, Rzym 1888.

celu przywrócenie człowiekowi zdrowia, godności i nadziei. Podkreśla przy tym, że wszystkie te zaangażowania winny być czynione z nastawieniem naśladowania cnót Serca Jezusowego¹⁷.

Przejawem miłości do Kościoła jest również przyjaźń, jaka łączyła o. Dehona z kilkoma papieżami. Jednym z nich jest Benedykt XV, którego założyciel traktuje jako przyjaciela własnej rodziny zakonnej, zanim zostanie on wybrany na Stolicę Piotrową. Wśród wielu oznak więzów przyjaźni są częste audiencje, w czasie których może dzielić się radością z rozwoju Zgromadzenia i dyskutować nad aktualnymi problemami wspólnoty Kościoła. Na jednej z nich, 25 kwietnia 1918 roku o. Dehon zasugerował Benedyktowi XV zainstalowanie w Bazylice św. Piotra nowego ołtarza poświęconego Najświętszemu Sercu Jezusowemu, co według o. Dehona ma być wyraźnym znakiem poświęcenia Stolicy Świętej Bożemu Sercu. Zaproponował również, by w ołtarzu tym znalazła się mozaika przedstawiająca moment objawień Najświętszego Serca Jezusowego św. Małgorzacie Marii Alacoque. W swoich późniejszych zapiskach notuje, że ojciec święty docenił ten projekt¹⁸. Nieco później, w maju tego samego roku, z prasy dowiaduje się o jego realizacji. Stwierdza wówczas: „Gazety donoszą, że Ojciec Święty przygotowuje ołtarz Najświętszego Serca Jezusowego w Bazylice św. Piotra. Moja prośba została wysłuchana. Bogu dzięki!”¹⁹. Autorem projektu został malarz Carlo Muccioli, którego drugie płótno zostało zaakceptowane i podzielone na 45 części, by móc zostać następnie przeniesione na mozaikę. Prace zakończyły się 15 kwietnia 1925 roku, zbiegając się niemal w czasie ze zbliżającą się śmiercią o. Dehona, który nie mógł już osobiście zobaczyć dzieła, którego był inspiratorem²⁰.

¹⁷ Por. K. Klauza, *Znaczenie dzieła Sługi Bożego o. Dehona w budzeniu świadomości społecznej wiernych*, „Symposium” 2 (1999), s. 129-143; G. Valerius, *Ojciec Dehon, działacz społeczny, polityk, apostoł*, „Informator SCJ” 9 (1993), s. 892-895.

¹⁸ Por. L. Dehon, *Notes quotidiennes. Cahier 42, 62*, www.dehondocsoriginals.org/publicati/JRN/NQT/JRN-NQT-0005-0042-0053105 (odczyt 06.01.2025).

¹⁹ Tamże, 77.

²⁰ Por. L. Poleszak (red.), *Ojciec Dehon i ołtarz Najświętszego Serca Jezusowego w Bazylice św. Piotra*, „Informator SCJ” 3 (2016), s. 258-259.

Zakończenie

Zgromadzenie Księży Najświętszego Serca Jezusowego przejmuję z charyzmatu o. Leona Jana Dehona misję głoszenia światu dobrej nowiny o Bogu, który jest Miłością. Jego członkowie, idąc za wskazaniem aktualnych *Konstytucji*, pragną być „prorokami miłości i sługami pojednania ludzi i świata w Chrystusie (por. 2Kor 5,18)”. Konsekwencją tego charyzmatu jest podjęcie charakterystycznego dla Instytutu życia oblacji i wynagrodzenia, a także włączenie się w działalność apostołską, co zgodnie ze wskazaniami założyciela stanowi praktyczny wyraz kultu Najświętszego Serca Jezusowego.

Summary

Father Leon John Dehon – life devoted to the Sacred Heart of Jesus and service to man

In 2025, the Congregation of the Priests of the Sacred Heart of Jesus celebrates the hundredth anniversary of the death of its founder – Father Leon John Dehon. Father Dehon's spirituality is focused on promoting the cult of the Divine Heart, especially in the aspect of reparation. The essence of this spirituality is the response with love to love experienced. The practical expression of this is concern for union with Jesus, as well as commitment to spreading the kingdom of the Sacred Heart of Jesus in souls and in society.